

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 10-06-18

Col·lecta:	160,18
Caixetes ciris	53,11
Caixetes:	66,21
Caixetes Càritas:	51,50
Menjador	135,00

Diumenge 24 de juny, Naixement de Sant Joan Baptista

Is 49,1-6; Sl 138; Ac 13,22-26; Lc 1,57-66.80

HORARI DE MISSES

Nou horari de Misses:

Dissabte, a les 8 del vespre.
Diumenge, a les 11 del matí.

MENJADOR

A partir d'aquesta setmana es deixarà, de moment, de servir SOPARS. És una mesura que es pren per la manca suficients de voluntaris.

Quan es pugui tornar tenir equips de voluntaris per servir els sopars, es tornarà a reemprar el servei.

EVANGELI

Comentari

Aquelles persones jueves, molt religioses, que freqüentaven el Temple, que coneixien Déu i el temien, que no els era desconegut... com és que en Jesús perceben un Déu nou, diferent, capaç d'il·lusionar, i que els era una Bona Notícia?

I nosaltres? i en el nostre temps? és un Déu il·lusionant o no? Quants ho perceben com una Bona Notícia?

Si bé, al llarg dels segles, l'Església es va fer odiar, va esclavitzar amb ritus, normes i obligacions i prohibicions... amb el Concili Vaticà II es van obrir portes i finestres per poder respirar i agafar il·lusions i viure la fe com a Bona Notícia. Pensem com va canviar la concepció de la celebració del Perdó i de l'eucaristia,... essent la comunitat qui celebra i no només el capellà. I tants altres temes que es van obrir per tal que es visqués més autènticament l'evangeli de Jesús.

Estem però, en temps de recessió.

FRASES

«Hi ha dues maneres de difondre la llum: ser la llàntia que l'emet o el mirall que la reflecteix»

«La meitat de la bellesa depèn del paisatge i l'altra meitat, de l'home que el mira» (Lin Yutang)

RACÓ DE PREGÀRIA

Divendres dia 22,
a 2/4 de 9 del vespre

EL QUART DIVENDRES DE CADA MES
A LES 20,30, A L'ESGLÉSIA

PREGUEM EN COMUNITAT

Parroquia de Poblenu

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

17 de juny del 2018

Núm. 749

Diumenge XI de Durant l'Any B.

La llavor està creixent

Quan els cristians parlem del Regne de Déu (o el Regne dels Cels) no estem proposant una monarquia o una teocràcia, sinó un estil de vida concret, una manera d'estar al món ... Jesús ens convida a aquest nou estil, amb el seu exemple, amb les seves paraules, amb les seves accions, amb la seva vida ...

Quan Jesús parla, li agrada fer servir paràboles: unes narracions breus, ancorades en l'experiència de la gent, per obrir-los a nous horitzons, per canviar la seva visió de la realitat, per donar-los esperança que un altre món és possible ...

- La paràbola de la llavor de mostassa convida a
 - tenir confiança en el petit, deixar-nos de grandeses ...
 - tenir esperança: una llavor, un cop sembrada, va creixent ...
 - practicar l'hospitalitat: segurament vindran ocells a niar ...

La paràbola de l'home que sembra una llavor recorda la importància del temps, de les coses que passen per si soles, sense que sapiguem com ... Ens obre al misteri i ens convida a recórrer a la falç, a collir ... El Regne de Déu és alhora un do, un misteri i una acció; un regal i un estil nou de viure.

Avui, que escric aquestes lletres és dimecres. No sé en quines condicions seran acollits els 629 immigrants de l'Aquarius, que estan de camí a València. Però me n'alegro molt: és un gest concret d'hospitalitat, petit, quan considerem la massa de refugiats, però important per donar un canvi a les actituds. També dóna esperança a persones concretes: les que estan al vaixell i les que volen acollir des de fa temps ... La llavor del Regne de Déu està creixent ...

Pauline Lodder

FULL INFORMATIU

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17, 22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

Salm responsorial 92 (91) 2-3.13-16

És bo de lloar l'Altíssim / de cantar el teu nom, Senyor. / de proclamar al matí el teu amor / i de nit la teva fidelitat.

Els justos creixeran com les palmeres / es faran grans com els cedres del Líban, / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu.

Encara donaran fruits en la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la seva roca no coneix la injustícia.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent

l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

Salmo responsorial 91, 2-3. 13-16.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo, / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad.

El justo crecerá como una palmera, / se alzaré como un cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad.

El setembre em jubilo

Com molts ja sabeu, a mig setembre faré efectiva la meva jubilació que és quan es fa normalment el canvi de capellans a les parròquies. Deixaré aquesta parròquia i aniré a viure a Girona. Organitzaré la meua vida d'una manera diferent. Si la salut continua fins ara, tinc moltes coses pendents de poder fer que m'agraden i podré donar-me temps a mi mateix i també poder donar temps i esforços per a altre gent. A partir del setembre ja veurem el que se'm presentarà. El temps dirà.

Fa 32 anys que estic en aquesta parròquia. Sembla que era ahir que arribàvem amb en Pere. Des de llavors, com un jovenet que era i ple de vitalitat, el temps l'hem dedicat – amb més o menys encert – en aquesta parròquia i en aquest barri, vivint tota la seva transformació i l'arribada cada vegada més, de nou vinguts. Tal com alguna gent expressa: “abans era un barri on tothom es coneixia i s'ajudava, ara ja no ens coneixem”. Ara ja és molt diferent. Hem crescut molt en habitants.

En aquests moments recordo a moltes persones que ens hem conegut. Algunes – moltes – ja no hi són. Amb molts hem viscut moments intensos, de molt treball, de moltes hores per tirar projectes endavant, tant de la parròquia com de la vida social. El que està fet, fet està. I com totes les coses, hi ha moments àlgids i moments de baixada. I si tot el que hem fet ha pogut ajudar a algú – que estic segur que en molts casos ha estat així – ens donem per ben dedicat el temps que hi hem esmerçat.

Bé, no serà l'última lletra que faci. Aquesta vol ser per comunicar el que ja feia temps havia anunciat que tenia intenció de fer quan arribés el moment. D'aquí fins a mig setembre encara queda molt. Ens anirem veient encara.

Ramon Masachs